

[Hans Schmidt.]

landets grænser. Jeg beder udvalget for indfødsretssager se velvilligt på sådanne andragender.

Det her omtalte er forhold af mere eller mindre varig art; hertil kommer forhold af udpræget midlertidig art, hvor det drejer sig om fremmede statsborgeres studieophold uden eller kombineret med en udveksling, når sådanne studieophold er knyttet til en arbejdsplads. Der er vi blevet henvist til at søge en andel i det kontingent for en udveksling, som er fastlagt mellem landene, men det har vist sig umuligt for vort vedkommende at opnå noget på denne måde. Helt galt er det gået med et ophold, som en østrigsk statsborger søgte om, og som skulle finde sted hos et medlem af mindretallet. Han fik afslag på dette andragende med den tilføjelse, at et fornyet andragende ville blive taget under overvejelse, når han søgte arbejde hos en anden arbejdsgiver; og hvis han ikke var i stand dertil, var statens udvandringskontor måske villig til at være behjælpelig hermed, hvortil dog var at bemærke, at der for tiden ikke forelå tilbud på arbejde. Det er et utvetydigt tegn på, at mindretallets medlemmer fordeles og tilsidesættes i sådanne sager, og det synes mig at være unødvendigt og uheldigt.

Dernæst må jeg efterlyse den endelige afgørelse af en sag, som har berørt os stærkt, fordi den i sit perspektiv rokker ved det etiske grundlag for vor fælles eksistens. Jeg tænker på forholdet omkring „Frigården“ i Kollund, og jeg kunne ønske, at den følelse af utryghed, som knytter sig hertil, blev fjernet.

Til slut må det være mig tilladt udfra min erfaring som grænsebo og udfra en positiv indstilling til Danmarks riges vel at knytte en bemærkning til de senere foreteelser i et andet grænseland, Færøerne.

Jeg skal ikke tale med om noget, jeg muligvis ikke har det fornødne kendskab til, men jeg forstår, at situationen udviklede sig derhen, at statens autoritet sluttelig måtte hævdes på ondt og godt. Jeg er dog overbevist om, at det ikke burde forblive derved, men at det forhold, der satte denne sag i gang, nemlig forholdet indenfor Den almindelige danske Lægeforening, burde finde en løsning. Jeg har før gjort mig til

talsmand for, og jeg vil gerne gentage det nu, at de to lejre, som krigen og besættelsen skabte, burde ophøre med den småkrig, der nu og da gør sig gældende, og i stedet for finde frem til en udligning. Det skulle ikke være svært at finde grundlaget herfor, og en heldig løsning vil være til gavn for alle parter.

Anker Lau: Såvidt jeg har forstået af de ordførertaler, der nu er holdt, så har man placeret den private opsparing på grundlag af en genskabt tillid til Danmarks økonomi, altså en art inflationsstop kunne man vel kalde det, som det helt centrale problem i dette års og måske i de kommende års politiske arbejde. Dette kom vel stærkest frem i det ærede medlem hr. Erik Eriksens tale og vel svagest, ja, meget svagt i det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg)s tale, og det er der ikke noget at sige til, det er ret naturligt, men fremhævelsen af netop disse tings store betydning er efter min mening den helt rigtige vurdering af de politiske problemers størrelsesorden. Der er ikke tvivl om, at det er disse problemer, der interesserer den store befolkning og gør den utryg overfor fremtiden. Uden forklæjning af andre ting på dagsordenen som skolelovgivning, skatterreform og folkepensionering er det, som om disse ting mister deres betydning, inden de økonomiske problemer er løst. Det er imidlertid ikke min sag at føje noget til det, der allerede er sagt om økonomien som helhed. Jeg ønsker blot at tage en af de mange enkeltheder i den store sammenhæng frem og sætte en streg under den. Det drejer sig om dem, der allerede har opsparet, og som nu igen som følge af den fortsatte inflation skal se deres livs økonomiske resultat forringet, medens andre får dækning; det er givet, at dette fremkalder ny uro og utryghed. Jeg tænker på de såkaldte selvpensionister og iøvrigt på alle dem, der har opsparet eller vil opspare i fremtiden, og det er trods alt endnu en meget stor kreds.

Siden jeg under finanslovdebatten for 3—4 år siden for første gang rejste denne sag, har den været nævnt ved mange andre lejligheder og hver gang med en vis sympati, men dog med endnu større betænkelighed. Sidste år diskuterede vi sagen ved ligningslovens behandling, men her var udvalget